

[Tinning]

ned til dimittendsatsen, hvilke præcise forbedringer for hvilke svage grupper ligger der så i det? Det var det, der var spørgsmålet.

Og så i anledning af hr. Thor Pedersens bemærkninger: der er det særlige ved menneskelig værdighed, at på et eller andet tidspunkt bliver det nødvendigvis sådan, at virkeligheden også skal ind i billedet. Det er ikke for os at se menneskeligt værdigt at præsentere en modtager af kontanthjælp for en model, som garanterer vedkommende: nu går du ned i hjælp, og vi vil godt sige, at vi forbedrer din retssikkerhed og din tryghed, for systemet er helt igennem gennemskueligt. Det har for os at se ikke det fjerneste at gøre med menneskelig værdighed.

Om vi giver mulighed for, at kontanthjælpsmodtagerne kan blive behandlet med bare en smule menneskelig værdighed, har faktisk en meget tæt sammenhæng med ydelsesniveauet. Det er det, hele diskussionen handler om, og der er ikke noget at sige til, at hr. Thor Pedersen foretrækker de almene ideologiske falbelader og går helt uden om niveauet.

Endelig vil jeg sige, at jeg ikke har hævdet, at alle mulige grupper går ned i hjælp med dette system. Jeg har sagt, at der er grupper, som får det bedre, end de har det efter den gældende bistandslov, men der er også nogle, der får det dårligere, fordi der netop er tale om en omfordeling; og det er sådan, at der er nogle svage grupper, som bliver ramt. Detaljerne kan vi så tage i udvalget. Det tror jeg ikke vi når længere med.

Men jeg er nødt til at sige til hr. Thor Pedersen: snakken om menneskelig værdighed har en begrænsning, i det øjeblik man bevæger sig ud i det virkelige liv.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Det er rigtigt, når hr. Tinning fremfører, at begrænsningen ligger i det virkelige liv. Og hvad er det virkelige liv? Det er, at der her er tale om nogle regler og nogle ordninger, der administreres af kommunerne. Og hvad er det, vi møder ude i kommunerne, de af os, der er så heldige at have vores gang dér? Ja, det er, at mange af de grupper, der har brug for den sociale bistand, er meget tilbageholdende med at møde op på rådhuset, fordi de finder det uværdigt at skulle blotlægge fami-

liens samlede økonomi, og for mange er det sidste, de gør, at vandre op til den sociale forvaltning.

Det, der vil ske nu, er, at alle ved, de har ret til en fast ydelse, og det skulle for mig med den information og den erfaring, jeg er i besiddelse af, gøre det lettere for mange grupper at møde op og få, hvad de har krav på og ret til.

Agerschou (SF):

Den 4. december 1985 udsendte socialministeren en pressemeddelelse om kontanthjælpsforsøget. I sin form fremtrådte pressemeddelelsen som en reaktion på socialstyrelsens rapport om forsøget med faste ydelser efter bistandsloven.

Desværre må der være sket et kiks et eller andet sted med hensyn til indholdet. Enten er pressemeddelelsen blevet fabrikeret, inden rapporten var færdig, eller også har forfatteren til pressemeddelelsen ikke orket at læse rapporten. I hvert tilfælde er der en skærende modsætning mellem det, socialministeren påstår rapporten fortæller, og det, man kan læse sig til, hvis man gør sig den ulejlighed at studere rapportens vurderinger. Blot et enkelt eksempel: socialministeren mener, at det er dokumenteret, at beregningen af hjælpen er blevet væsentlig enklere og mere overskuelig for den, der skal have hjælp, mens man på side 8 i rapporten kan læse, at kontanthjælpsforsøget tilsyneladende ikke har medført større ændringer i kontanthjælpsmodtageres opfattelse af den behandling, de modtager, eller af måden, hjælpen beregnes på.

Ved en så letfærdig måde at arbejde på er det med bange anelser, man går i gang med behandlingen af ministerens lovforslag, og ganske rigtigt: lovforslaget tager ikke i særlig grad højde for de problemer, man i praksis er stødt på i forsøgs kommunerne i løbet af det år, hvor man har arbejdet efter modellen.

Lad mig med det samme slå fast, at vi i SF går ind for et system med faste ydelser. Det gør vi ikke bare, fordi de nuværende regler bygger på et skønprincip, der for det første gør det umuligt for den enkelte kontanthjælpsmodtager at regne ud, hvad den pågældende egentlig har krav på, og for det andet virker meningsløst umyndiggørende, fordi éns økonomi skal endevendes i detaljer